

הפקות האוסקריות רוכבים שוב

אין הצלחה יותר בטוחה מן ה"הצלחה" סיסמה ישנה, אבל מוכיחה את עצמה שוב ושוב. כרנארדו בריטולוצ'י, חתן האוסקר מן השנה שעברה (הקיסר האחרון), החליט

בימאי ברטולוצ'י
משחזר ההיסטוריה

להשאיר את העבודה במישפחה. סירטו הבא, שצילומיו מתחילים ב-25 בספטמבר, יכלול את שותפיו, שישה כנלי אוסקרים גם הם. הסרט שמי עמלי סיפור של פול בואלס, יצולם במארוקו, באלג'יריה ובניגריה. צילומי הפנים יושלמו באולפני צ'ונה צ'וסה.

עבור קצין ונטלמן ותנאים של חיבה וג'ון מלקוביץ', שעיצב את דמות המארכיו ואלמונט בסירטו של סטיבן פריירס יחסים מסובכים. והיה מועמד לאוסקר בזכות מקום בלב.

לברטולוצ'י, שתהליכים היסטוריים המשתקפים בחייהם האישיים של רמויות שנויות במחלוקת רית' קו אותו למיד, זוהי קפיצה רצינית מיבשת ליבשת, קפיצה שיש בה גם שינויי תרבות ותקופה רציניים ב"יתר, וזה בדיוק מה שאהב תמיד לעשות. את הסרט מפיקה החברה הבריטית של טרי גלינוור.

תדריר חובה לראות

תל-אביב: מיכתב מאשה אלמונית, בגלל המילחמה ההיא, מי הפליל את רונר רביש קפה בודד, חלף עם הרוח, פאדרה פאדרונה, ואז, נערת קריאה, המיקלס, הלוא פופין.

חיפה: אשה אחרת, זמנים מודרניים.
ירושלים: פאדרה פאדרונה, בגלל המילחמה ההיא, מי הפליל את רונר רביש קריאה.

תל-אביב:

*** **הלואסופין** (פריז, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה ומטורפת משנת 1941, שהכל קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעלילה לעלילה, שולפים בריחות מן המתן ומלגלים בהג' אה על תעשיית הקולנוע. מוצר יחיד במינו, שגם הבימאי הם. פוטר, לא חור עליו מעולם.
*** **אינדיאנה ג'ונס ר' מסע הצלב האחרון** (תל-אביב, ארצות-הברית, מוצג גם ב"ר

סירטי קולנוע בטלוויזיה

★ * **הרוח היא פראית** (יום רביעי, 6 בספטמבר, 22:05) — איכר מנוואדה מייבא את אחותו המנוחה מאיטליה כדי לשאתה לאשה, ומגלה שהיא דווקא מעדיפה את בנה הבכור. ג'ורג' קיוקור הצליח לסחוט מועמדויות לאוסקר עבור שני שחקניו הראשיים, אנה מניאני ואנתוני קוויין. (שחור/לבן, 1957)

★ * **מקארטור** (יום ששי, 8 בספטמבר, 22:30) — סאגה שהופקה בזמנו עם עין אחת לטלוויזיה ותראה ודאי טוב יותר על מסך קטן מאשר על הגדול. סיפורו של המצביא האמריקאי השנוי במחלוקת, החל מן הניסגיה שלו, מן הפילי-פינים, בשנת 1942, ועד לפרישתו, אחרי ההצעות המגוונות להשתמש בנשק גרעיני, במילחמת קוריאה. כצפוי, סרט אמריקאי אינו יכול להיות אלא אוהד לניכור הלאומי. גרגורי פק בתפקיד הראשי.

★ * **דאנדי אין מספיק** (יום רביעי, 13 בספטמבר, 22:05) — סירטו האחרון של אנתוני מאן הגדול הוא פרשת ריגול המתנהלת בברלין, ובה מתבקש סוכן נפול לחסל את עצמו. לורנס הארווי המנוח, שגילם את התפקיד הראשי, השלים את הסרט אחרי מות הבימאי, ואם האווירה עדיין דחושה, הסיפור דחוס פחות. מיאפה פארו לפני עידן וודי אלן, טום קורטני ולינולד חילסון, שותפים בסבך העלילה. סרט בן 20.

רושלים ובחיפה) — הריסון פורד כארכיאולוג המחפש הפעם את גביע הגראל הקדוש, ותוך כדי כך מציל את אביו השוכב מכל מיני צרות. שון קוגרי בתפקיד הראשי, גונב סצינות בקבלנות, ואם כי הסרט הוא מברד כשלעצמו, הוא חסר את מומנט ההפתעה של הפרקים הקודמים.

אל ברטולוצ'י נלווים הצלם ויטוריו סטורארו (אוסקר על צילום הקיסר האחרון). מעצב התלבושות ג'יימס אצ'סון, העורכת גבריאלה כריסטיאני והמקליט איוואן שא-רוק. כולם בעלי אוסקר מן הסרט הקודם. בראש צוות השחקנים שני יים מן המבוקשים והעסוקים ביותר בארצות-הברית, דברה וינגר, שי היתה מועמדת לאוסקר פעמיים

המוסר והמדינה

עיסקי נשים (הקולנוע, תל-אביב, צרפת) — קלוד שאברול שוב עוסק ב"אשה שהוצאה להורג. אחרי וולט נוזיאר הגיע תורה של מארי-לואיז ג'ירו, שלצורך הסרט מו"צגת כמארי. כמו במיקרה הדומה, העלילה מעור גנת היטב במציאות, גם אם אינה מתיימרת להעתיק אותה על כל פרטיה. התפקיד הראשי, בידיה של איזבל הופרט, מצטיין בקשיחות יור תר מאשר ברכוכיות שאימינה אותו פעם. מארי-לואיז ג'ירו היא אשה הנדונה למוות בשנת 1943 על ביצוע הפלות, הדחה לזנות וה"רינה בלתי-מכוונת. האשמה הראשונה והאח"רונה גררו עימן, תחת משטר וישי בצרפת, עונש מוות. משהוכחו האשמות, שאותן אף לא ניס"תה אפילו להזים, מיהרה מערכת-המישפט המושפלת של צרפת המובסת להפוך את הדיון במארי-לואיז לסמל של שמירת המוסר שבי"זורתו תשוב האומה המנוונת לעמוד על רגליה. שאברול, המתאר את השנתיים האחרונות

אביב בסתיו

שוב לאהוב (טיילת, תל-אביב, ארצות-הברית) — חיי זוג נשוי עולים על שירטון אחרי 40 שנה של חיים משותפים. כאשר בני-הזוג שייכים למיעוט היפאני גור בקלפורניה, זה כבר עסק נדיר באמת, ובהחלט ראוי לצפייה. הסרט מבוסס על מחזה בשם כביסה (זהו גם שמו המקורי של הסרט באנגלית). זהו מבט שקט, אינטימי ומופנם על בני-הזוג, על ילדיהם ועל החיים שבהם התרבות היפאנית הישנה נמהלת בתרבות האמריקאית החדשה. האב הוא אוטוקראט המצפה להיות אדון בביתו, ומנחה שכל גילוי רגש או חיבה הוא גם גילוי חולשה. הוא מסוגר בתוך עצמו, מתוסכל מן הבטלה הכפוייה על מי שיוצא לגימלאות, ממרר את חיי האשה עד שהיא עוזבת את הבית. רק פעם בשבוע היא מגיעה כדי להביא לו כביסה נקיה ולקחת עמה את המלוכלכת ומכאן השם המקורי.

בלי כנפיים

איש זקן בעל כנפיים גדולות (סינמטק, תל-אביב, ספרד/קובה) — עוד החמצה בסידרת העיבודים לסיפורים של גבריאל גארסיה מארקס לקולנוע. האחראי הפעם הוא פרננדו בירי, אוונט-גארדיסט ותיק, שהחליט כי כוונות חשובות יותר מתוצאות. מארקס מספר על מלאך נישש בעל כנפיים גדולות וכבדות, שנופל בחצר האחורית של ביקתה עלובה. בין לילה הוא הופך לסנסציה של העיירה, כולד רוצים לגעת בו ומצפים שיעשה ניסים ונפלאות. בעלי הביקתה, עניים מרודים, מוכרים כרטיסי גישה ליצור המופלא, ועד מהרה משפרים את מצבם הכלכלי ללא היכר. הכנסיה מוטרדת מניסים שאינם בפיקור"חה, אבל אינה צריכה לדאוג. ההמון הנהר היום אחרי מלאך, ינהר מחר אחרי אשת עכביש ומחרתיים אחרי תופעה משונה אחרת, והמלאך האדיש והתשוש יוצא עד מהרה מן האופנה. אין צורך להרבות בפרשנויות כדי להסביר

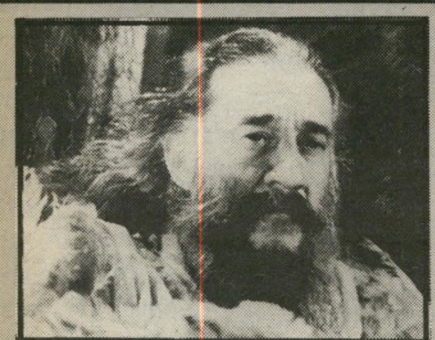
איזבל הופרט — מוות והפלות

בחייה של מארי-לואיז, אינו מנסה לרגע לשפר את דמותה או להאציל אותה. אולם מעשייה ודאי שאינם ראויים לעונש מוות, ואילו התנה"גותה, שזיכתה אותה ביחס העויין של הסביבה, אינה גרועה מזו של כל בורגנית מפורכסת. וזה הרי מה שרצתה תמיד להיות. מעל לכל, מציג שאברול את מערכת המוסר המעוותת של אותה התקופה. שיחזור קפדני, ומישחק משכנע של איזבל הופרט, עוזרים להמחיש מערכת זו.

מאקו ופאטי יאסוטקה — פשוט ואינטליגנטי

היחסים בין הבעל לאשה, שזקנתה מוצאת לה עדנה ולאמן קבוב מחזר אחריה; הניסיונות של הבת להשלים בין ההורים; הזעם של הבת הצעירה, שנדחתה על-ידי אביה משום שנישאה לגבר שחור; השמורה היפאנית של מיסעדה מקומית שגם אליה חדרה ההשפעה האמריקאית — כל אלה משמשים בצוותא את הבימאי מייקל טושיוקי אונו ואת צוות השחקנים המוכ"שר בעיצוב סרט קאמרי, פשוט ואינטליגנטי.

פרננדו בירי — החמצה

את המשל השקוף. אולם יש צורך להדגיש שזה משל. בירי מנסה לטפל בו כאילו מדובר בנתח של מציאות מן העולם השלישי, על העוני, הבערות והאמונות הטפלות השורצים בו. הוא מתיימר ללכת בדרכי הניאוריאליזם האיטלקי נוסח נס במילאנו, מתוך תיקווה שהמופלא בסיפור יצמח איכשהו מן הביקורת החברתית הנוקבת. אצל ויקטור דה-סייקה זה קרה, אצל בירי לא. הבוץ הוא בוץ, הרפש הוא רפש.